

Sygn. akt: III U 75/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2015 r. w O.

sprawy z odwołania T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy

na skutek odwołania T. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 7 stycznia 2015r. znak (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

T. P. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 07.01.2015r., znak: (...), odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że w dniu 17.10.2014r. T. P. złożyła wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy w dniu 08.08.1988r. oraz w dniu 07.07.1989r. Wskutek doznanych wówczas obrażeń odwołującej wypłacone zostały jednorazowe odszkodowania. Lekarz orzecznik ZUS w dniu 21.11.2014r. oraz Komisja Lekarska ZUS w dniu 29.12.2014r. uznali, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Wobec powyższego decyzją z dnia 07.01.2015r. odmówiono jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do domu z dnia 08.08.1988r. i z dnia 07.07.1989r. na podstawie ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu była prawidłowość decyzji wydanej przez ZUS w dniu 07.01.2015r. Decyzją tą ZUS, rozpoznając wniosek z dnia 17.10.2014r. odmówił T. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkami w drodze do pracy w dniach: 08.08.1988r. oraz 07.07.1989r. - ponieważ zarówno lekarz orzecznik ZUS, jak i Komisja Lekarska ZUS ustalili, że nie jest ona niezdolna do pracy.

W ocenie Sądu odwołanie T. P. jest niezasadne.

Stosownie do treści art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2002.199.1673), wnioski o świadczenia z tytułu wypadków w drodze do pracy lub z pracy, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 01.01.2003r. (art. 62 tejże ustawy) – podlegają rozpatrzeniu na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z powyższego wynika, że do rozpatrzenia wniosków o rentę z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem w drodze do lub z pracy stosuje się przepisy obowiązujące w tym zakresie do dnia 31.12.2002r., tj. ustawę z dnia 12.06.1975r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.1983.30.144 j.t.).

Zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 12.06.1975r. pracownikowi, który uległ wypadkowi w drodze do pracy lub z pracy, przysługuje renta inwalidzka - w razie zaliczenia do jednej z grup inwalidów.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Komisja lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2e, 2f i ust. 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 j.t.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1 jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 tej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przepis art. 58 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy stanowi zaś, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Według art. 58 ust. 2 - okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od ustalenia, czy T. P. jest niezdolna do pracy, czy niezdolność pozostaje w związku z wypadkami w drodze do pracy, w jakim stopniu oraz jaki jest przewidywany okres jej trwania.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii i ortopedii.

Biegli lekarze: z zakresu neurologii R. Z. i ortopedii G. K., po przeprowadzeniu badania odwołującej w dniu 14.03.2015r., rozpoznali u niej: stan po przebyłym urazie łokcia prawego w dniu 07.07.1989r., stan po urazie kolana prawego w wyniku wypadku motorowerowego - 08.08.1988r., zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z zespołem bólowym lokalnym, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę typu 2 i otyłość.

Zdaniem biegłych, stwierdzone schorzenia i stopień ich klinicznego nasilenia, a zwłaszcza stan narządu ruchu nie powodują częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej.

W uzasadnieniu biegli wskazali, że badana jest po doznanym urazie kolana prawego w wyniku wypadku motorowerowego w drodze do pracy w dniu 08.08.1988r. Obecnie stan funkcjonalny kolana dobry, staw zwarty o prawidłowo zachowanej ruchomości. W dniu 07.07.1988r. w okolicy łokcia prawego prawdopodobnie doszło do złamania łokcia przyśrodkowego kości ramiennej prawej. Zastosowano leczenie unieruchomieniem gipsowym. Obecnie stwierdza się nieznaczną koślawość łokcia prawego, niewielkie ograniczenie prostowania w tym stawie, ale nie upośledza to funkcji prawej kończyny górnej. Prawdopodobnie z powodu w/w urazów badana otrzymała jednorazowe odszkodowanie.

Zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego nie dają objawów korzeniowych ani cech uszkodzenia obwodowego układu nerwowego i nie wpływają na orzekanie. Nadciśnienie tętnicze oraz cukrzyca wymagają kontynuacji leczenia farmakologicznego w warunkach ambulatoryjnych.

W zgodnej opinii biegłych badana nie jest osobą częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej, w szczególności nie jest częściowo lub całkowicie niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 07.07.1989r. i 08.08.1988r. (k. 15 a.s.)

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniosła T. P.. Wskazała, że jej życie jest zagrożone. W opinii nie wskazano, że ma powiększoną komorę serca, wyniki badań laboratoryjnych wykraczają poza normy, drętwieje jej ręka, a stan narządu ruchu jest taki, że przewraca się na równej drodze. Załączyła Sprawozdanie z wykonania badań laboratoryjnych z dnia 18.11.2014r. i Kartę Informacyjną Szpitalnego Oddziału Ratunkowego z dnia 21.10.2011r. (k. 27 – 32 a.s.)

Zdaniem Sądu sporządzona w sprawie opinia może stanowić podstawę rozstrzygnięcia i w sposób prawidłowy rozstrzyga kwestię stopnia niezdolności do pracy odwołującej oraz daty jej powstania.

Opinia została wydana przez biegłych lekarzy o specjalności odpowiednich do ujawnionych u odwołującej schorzeń: ortopedę i neurologa. Biegli dokonali analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzili wywiad oraz badania lekarskie. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdujące się w opinii są rzeczowe, spójne i logicznie powiązane z zebraną w sprawie dokumentacją i badaniem odwołującej, dlatego zasługują na uwzględnienie. Biegli określili występujące u odwołującej schorzenia, stopień ich nasilenia i wpływ na zdolność do pracy, zwrócili m.in. uwagę na występujące stany po przebytych w dniach 07.07.1989r. i 08.08.1988r. urazach. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż sporządzona w sprawie opinia prawidłowo ocenia stan zdrowia odwołującej.

T. P. posiada wykształcenie techniczne ekonomiczne. Pracowała jako robotnik transportu, referent ds. kancelarii, starszy magazynier, kierownik ds. hotelowych, referent i inspektor urzędu gminy, a od 1996r. zarejestrowana była jako osoba bezrobotna, zaś od 1997r. korzystała ze świadczeń z Ośrodka Pomocy Społecznej.

Występujące u niej schorzenia nie skutkują jednak niemożnością wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zdaniem Sądu, podnoszone przez T. P. zarzuty do opinii biegłych sądowych są jedynie polemiką z wnioskami tej opinii co do jej niezdolności do pracy. Nie są poparte żadną nieznaną biegłym dokumentacją medyczną – gdyż wyniki badań laboratoryjnych z dnia 18.11.2014r. zostały złożone jeszcze na etapie postępowania przed ZUS i biegli mieli do nich dostęp. Odwołująca wnosząc zarzuty do opinii biegłych sądowych nie składała żadnych wniosków dowodowych, odwołując się głównie do trudnej sytuacji finansowej. Podkreślić trzeba, że dla oceny zdolności do pracy istotny jest stopień naruszenia sprawności organizmu badanej, a nie sam fakt istnienia schorzeń.

Kierując się powyższymi względami na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd oddalił odwołanie T. P. od decyzji z dnia 07.01.2015r.